

Arrest

nr. 103 597 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2011 hebben verzoekster en haar minderjarig dochter S. E. een aankomstverklaring afgelegd bij het gemeentebestuur van Izegem. Hun visum type C was geldig tot 9 mei 2011. Verzoekster vervoegde haar echtgenoot, S. S, en hun tweede minderjarige dochter, S. L.

Op 1 mei 2011 diende verzoekster samen met haar minderjarige dochter een aanvraag in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), wegens de gezondheidsproblemen van haar schoonvader die in België verblijft, waarvoor zij zou blijven zorgen.

Op 1 februari 2012 diende verzoekster samen met haar echtgenoot en 2 minderjarige dochters een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Als medische aandoening riep verzoekster haar zwangerschap van hun derde kind in.

Op 13 maart 2012 dienden verzoekster samen met haar echtgenoot en haar schoonvader, de heer S. M., een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 februari 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie.

Op 29 augustus 2012 diende verzoekster en haar echtgenoot opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 9 oktober 2012 werd deze aanvraag van 29 augustus 2012 onontvankelijk verklaard.

In uitvoering van die beslissing werd op 12 oktober 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar minderjarig kind.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van J. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

*M., A. geboren te M. op 17.06.1982, nationaliteit Armenië + kind
S., E. (°(...))2007)*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980;

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; Regelmatig verblijf verstreken sinds 01.05.2011”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Tevens voert verzoekster ook een beoordelingsfout aan.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

“DOORDAT DVZ stelt:

«Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

« 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in « slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Regelmatig verblijf « verstreken sinds 01.05.2011 « Brussel, datum 12.10.2012»

TERWIJL verzoekster stelt :

Dat er door verzoekster een aanvraag tot verblijf ingediend werd op 01.05.2011 op het ogenblik dat zij haar man en het ander kind in België te Izegem kwam vervoegen (stukken 4/1) ;

Dat kortelangs (sic) na haar aankomstverklaring (zie stukken 4/2 en 4/3) van 29.04.2011 de woonstcontrole plaats vond door de politie-wijkinspecteur te Izegem ;

Dat ten andere verzoekster en haar minderjarige dochter België binnengekomen zijn, met een Schengen-Visa geldig tot 09.05.2011 zoals blijkt uit bijgevoegde kopij's van de visa's (zie stukken 4/4 en 4/5) ;

Dat op deze initiële aanvraag naar DVZ nog geen antwoord gekomen is, dat dit dossier niet afgehandeld werd ;

Dat men in die omstandigheden moeilijk inziet waarom er plots een BGV - een BIJLAGE 13 wordt afgegeven - wanneer de Administratie nog geen gemotiveerde beslissing genomen heeft over de voormelde aanvraag ;

Dat er in het BGV zelfs niet verwezen wordt naar vroegere of nog hangende regularisatieaanvragen gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ;

Dat verzoekster te meer bij DVZ een aanvraag machtiging tot verblijf ingediend heeft op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 op datum van 01.02.2012 : dat DVZ op 10.05.2012 een beslissing van onontvankelijkheid genomen heeft zoals blijkt uit de bijlagen ;

(stukken 6/1 en 6/2)

Dat verzoekster een nieuwe aanvraag machtiging tot verblijf indiende bij DVZ op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 op datum van 29.08.2012 : dat DVZ op 09.10.2012 de aanvraag eveneens onontvankelijk bestempelde omdat volgens DVZ het standaard medisch getuigschrift niet de vereiste elementen aanbrengt ;

(stukken 7/1 en 7/2) ;

Dat hiertegen op 26.11.2012 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend wordt ;

Dat gezien de gezondheidstoestand van verzoekster zij ten andere een nieuwe aanvraag machtiging tot verblijf om medische redenen (volgens artikel 9ter van de wet van 15.12.1980) bij DVZ indient ;

Dat de beslissing van DVZ zich kenmerkt door een gebrek aan motivering ;

Dat er ook geen rekening gehouden (sic) met de lopende aanvragen tot regularisatie : het gebrek aan zorgvuldigheidplicht geeft hierdoor een beoordelingsfout van DVZ in haar beslissing ;

DOORDAT DVZ stelt :

In zijn Bijlage 13 vermeldt DVZ dat het regelmatig verblijf verstreken is sinds 01.05.2012. VERZOEKSTER stelt daar tegenover :

Dat gezien de gezondheidsproblemen die verzoekster heden ten dage nog ondervindt, een nieuwe aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 2012 ingediend wordt ;

Dat verzoekster niet inziet waarom gezien hangende procedures, het verblijf verstreken zou zijn sinds 01.05.2011 ;

Dat juist die lange tijdspanne :

— van de datum van 01.05.2011 vooropgesteld door DVZ in de BIJLAGE 13 en de datum van de beslissing van DVZ zijnde 12.10.2012 — aantoon dat indien een beweerde termijn zou overschreden zijn dit zeker gerechtvaardigd is door de diverse regularisatieaanvragen en hangende dossiers ;

Dat de beweerde termijn, dus in feite niet overschreden is ;

Dat verzoekster zich afvraagt of het een kenmerk is van behoorlijk bestuur zo lang te moeten wachten, niet op een BGV, doch wel op een gemotiveerde administratieve beslissing op de diverse voormelde regularisatie-aanvragen, inclusief die van de brief van 01.05.2011 welke gevolgd werd door een politiecontrole in het huis te Izegem !

Dat men normaal zou vernachten dat een BGV slechts afgeleverd wordt na de diverse administratieve stappen te hebben doorgemaakt, doch de gemotiveerde administratieve beslissing laat op zich wachten, en naar de beslissingen van de medische regularisatie-aanvragen (art.9ter) wordt geen woord gerept, dus de Administratie heeft er nog geen rekening willen mee houden ;

Verzoekster besluit dat de DVZ-Administratie zeker bij het uitvaardigen van dit BGV geen rekening heeft gehouden met alle voorhanden zijnde elementen, de hangende dossiers, en bijgevolg onzorgvuldig is terwerkgegaan in haar besluitvorming ;

Verzoekster besluit dat het principe van behoorlijk bestuur ver te zoeken is, vanwege DVZ is er gebrek aan motivering, onvolledige motivering, onzorgvuldig en bijgevolg wordt een beoordelingsfout gemaakt ;

In casu verwijst verzoekster naar de talrijke regularisatieaanvragen die zij heeft ingediend, waarvan zij stelt dat er enkele nog niet beantwoord werden en waarvan er tegen enkele een beroep is ingediend bij de Raad. Zij is van oordeel dat het bevel melding dient te maken van deze regularisatieaanvragen. Voorts is zij van oordeel dat haar omwille van deze regularisatieaanvragen die hetzij nog niet beantwoord werden, hetzij nog niet definitief beslecht zijn, geen bevel mocht worden gegeven. Tevens stipt verzoekster aan dat zij op 1 mei 2011 België rechtsgeldig is binnengekomen en dat het verstrijken van het regelmatig verblijf gerechtvaardigd is door de diverse regularisatieaanvragen en hangende beroepen. Verzoekster meent dat de houding van verweerder getuigt van onzorgvuldigheid.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet is overschreden. Er wordt ook aangestipt dat het regelmatig verblijf verstreken is sinds 1 mei 2011.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de voornoemde motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 april 2011, samen met haar minderjarige dochter S. E., een aankomstverklaring heeft afgelegd bij het gemeentebestuur van Izegem. Hun visum type C was geldig tot 9 mei 2011. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster na het verstrijken van de datum van 9 mei 2011 nog over een rechtsgeldig verblijf beschikte. Alhoewel de bestreden beslissing gewag maakt van een geldig verblijf tot 1 mei in plaats van 9 mei, stelt de Raad vast dat zulks geen afbreuk doet aan de wettigheid van het bevel, nu verzoekster op de datum van de afgifte van het bevel al lang niet meer over een rechtsgeldig verblijf beschikte.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat er verschillende regularisatieaanvragen werden ingediend om medische redenen, waarvan één op het eerste gezicht nog niet werd beantwoord en waarvan voor enkele een beroep werd ingediend bij de Raad. Echter dient de Raad vast te stellen dat het indienen van een regularisatieaanvraag niet geldt als verblijfstitel. Er wordt enkel een voorlopige verblijfstitel afgegeven in het kader van een ontvankelijke aanvraag. Verzoekster kan niet betwisten dat zij niet kan terugvallen op dergelijke voorlopige verblijfstitel. Aldus heeft verweerder terecht vastgesteld dat het regelmatig verblijf van verzoekster verstreken was.

Bovendien blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”*

Dat wanneer het regelmatig verblijf verstreken is de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten MOET afgeven. Dit is een gebonden bevoegdheid, m.a.w. beschikt de gemachtigde of de staatssecretaris hier niet over een discretionaire bevoegdheid waarbij hij zou kunnen beslissen om geen bevel af te geven. *In casu* diende verweerder dan ook niet in het bevel te verwijzen naar de hangende regularisatieaanvragen of beroepen die tegen deze aanvragen werden ingediend, aangezien zulks hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de gebonden bevoegdheid van verweerder.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekers maken niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen

van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden, noch wordt een beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU